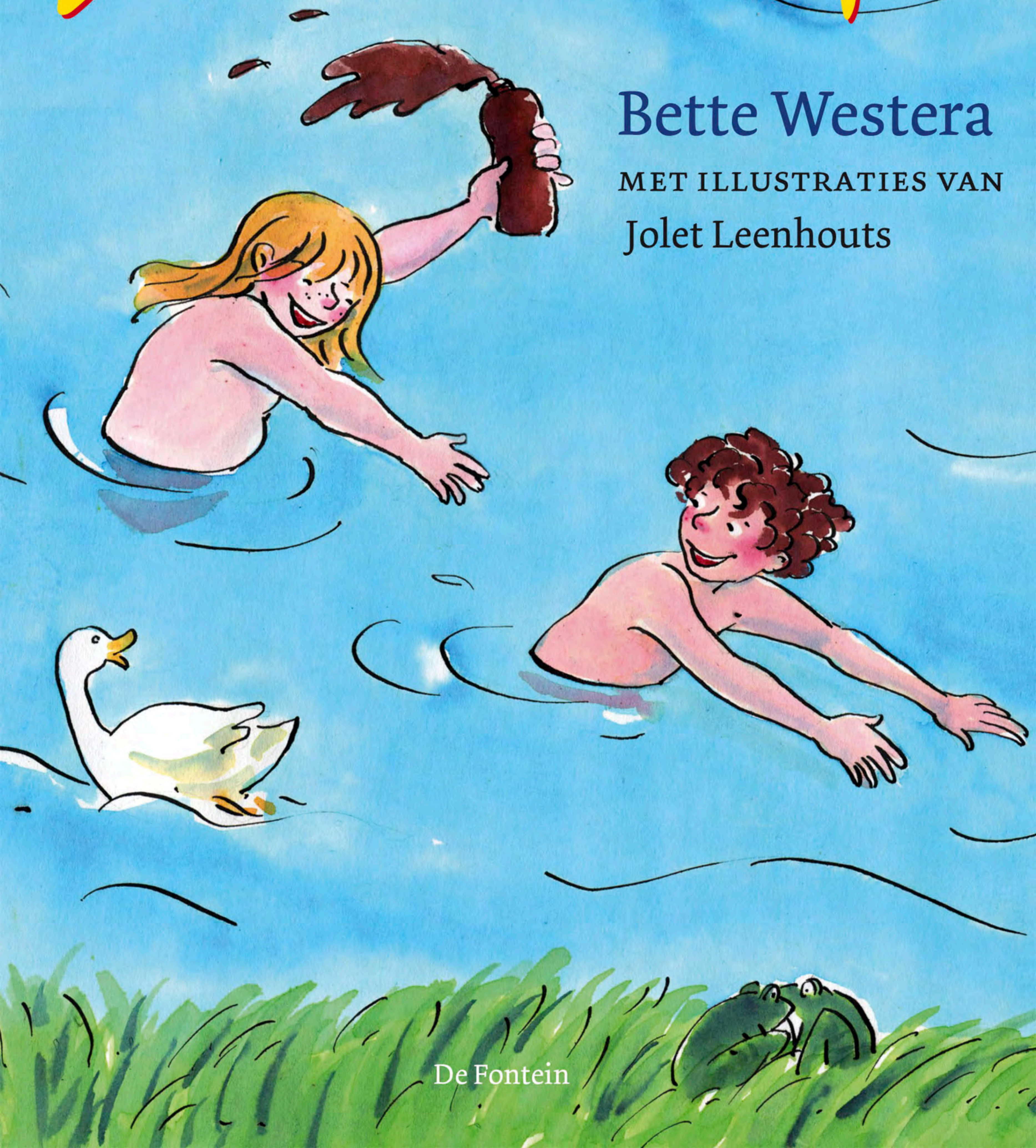

Krullen en blubbershampoo

Bette Westera

MET ILLUSTRATIES VAN

Jolet Leenhouts

Bette Westera schreef ook:

Alle hens aan dek

De raadseiridde

Een opa om nooit te vergeten

Mijn zusje achter het behang

Ober, er zwemt een kwal door mijn soep!

Oma's rommelkamer

Zeg maar tegen de juf dat ik wat later kom

Bette schreef met Loes Riphagen:

Miniheksen

Bette schreef met Naomi Tieman:

Dat zou ik nooit doen!

Het vervolg op *Krullen en blubbershampoo*,

Niet zoenen op de trampoline, ligt juni 2013 in jouw boekhandel.

BETTE WESTERA

Krullen en
blubbershampoo

Met illustraties van Jolet Leenhouts

www.defonteinkinderboeken.nl

www.bettewestera.nl

www.jolet-leenhouts.nl

© 2004/2013 Tekst: Bette Westera

© 2013 Omslag- en binnenwerkillustraties: Jolet Leenhouts

© 2013 Voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp en grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3284 1

NUR 282

Inhoud

Kalle wil een vader	7
Vaderdag	14
Dag, meester	19
Vakantie	29
Kimberley	35
Zwemmen	42
Bloot	48
Wentelteefjes	57
Blubbershampoo	67
Voetballen	73
Per ongeluk	80
Nachtzwemmen	92
Echte krullen	101

Kalle wil een vader

Kalle heeft geen vader.

Eigenlijk kan dat niet. En toch is het zo.

‘Waarom heb ik geen vader?’ vroeg Kalle toen hij zes was aan zijn moeder.

‘Je hebt mij toch?’ had zijn moeder geantwoord. ‘Sommige kinderen hebben nu eenmaal alleen een moeder.’

‘Maar ik wil ook een vader,’ zei Kalle. ‘Kunnen we hem niet gaan zoeken?’

‘Daar zit hij heus niet op te wachten,’ zei zijn moeder kribbig. En toen moest hij naar bed.

Kalle kon die nacht niet slapen. Hij dacht aan de vaders van de kinderen uit zijn klas.

Je had nette vaders, met donkerblauwe pakken en witte overhemden en grijze dassen. Hun schoenen waren zwart en glimmend en hun auto’s ook. Ze hadden gladde kinnen en hun haar zat altijd alsof ze net van de kapper kwamen.

Je had ook slordige vaders. Die hadden spijkerbroeken aan en slobbertruien met T-shirts eronder. Ze liepen op oude sportschoenen en ’s zomers op sandalen zonder sokken.

Ze hadden ruige stoppelbaarden en ongekamd haar en auto's die eerst van iemand anders waren geweest. En je had nette slordige vaders. Die droegen spijkerbroeken die altijd nieuw bleven. Hun truien slobberden niet, ze pasten precies. Ze droegen er overhemden onder in plaats van T-shirts. Ze hadden wel pakken en dassen, maar die deden ze alleen aan als het moest. Ze hadden auto's met hangertjes achterin, voor hun jasjes. Pas als ze uit de auto stapten trokken ze hun truien uit en hun jasjes aan. Daar raakten hun haren niet van in de war, want nette slordige vaders deden daar gel in.

En dan had je ook nog slordige nette vaders. Die droegen nette pakken, maar zonder das en gewoon met een T-shirt eronder. Ze gingen wel naar de kapper, maar ze lieten hun haar expres slordig knippen. Dat konden alleen heel dure kappers, zei Kalles moeder.

Kalle deed zijn ogen dicht. Hij stelde zich voor dat hij zijn vader ging zoeken. Dat viel niet mee. Waar moest hij beginnen? En hoe zag zijn vader er eigenlijk uit? Wat voor vader was het, een nette of

een slordige? Hij hoopte een slordige. Want slordige vaders waren leuker. Ze hadden alleen niet zulke mooie auto's.

En als hij zijn vader vond, hoe kon hij dan weten dat het zijn vader was? Wist zijn vader dat eigenlijk zelf wel? Kalle schrok van die gedachte.

Hij had altijd gedacht dat hij het enige kind was zonder vader. Maar misschien was dat niet zo. Misschien waren er meer

kinderen die geen vader hadden en misschien gingen die ook op zoek. Stel je voor dat een ander kind zijn vader vond. Hoe moest dat kind dan weten dat die vader zijn eigen vader niet was, maar die van Kalle? En hoe moest zijn echte vader weten dat hij op Kalle moest wachten?

Misschien waren er ook kinderen die wel een vader hadden, maar liever een andere wilden. Een slordige in plaats van een nette. Misschien waren er zelfs wel kinderen die twee vaders wilden. Gewoon voor de gezelligheid. Of omdat ze dan meer cadeautjes kregen als ze jarig waren.

Toen Kalle zeven werd, vroeg hij een vader voor zijn verjaardag. Het liefst zijn eigen vader, maar als zijn moeder die niet kon vinden, dan was een andere ook goed. *Geen al te nette, schreef hij op zijn verlanglijstje, maar wel een met een auto. Als het kan een rode Ferrari met een schuifdak. En hij moet kunnen voetballen.*

Kalles moeder zuchtte toen ze het lijstje zag.

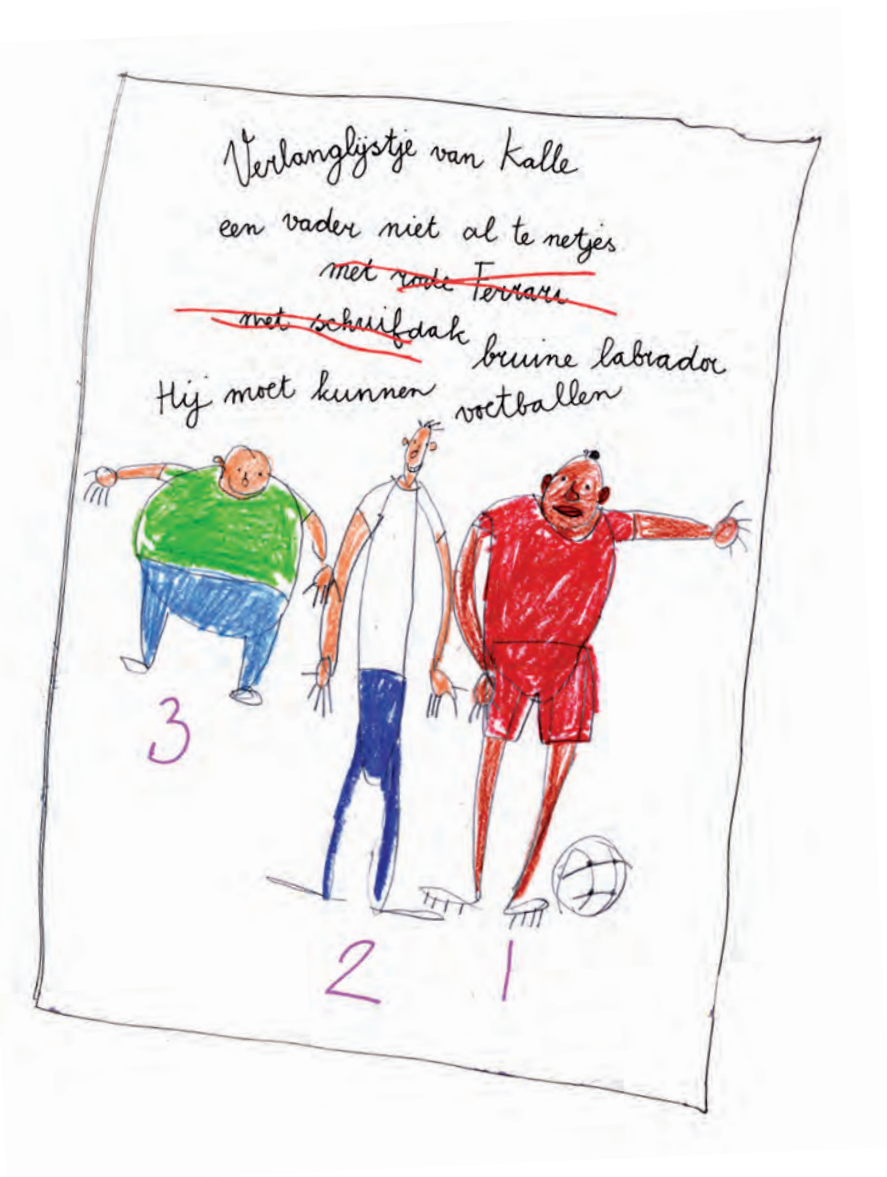
'Waarom wil je niet gewoon een hond? Alle kinderen van jouw leeftijd willen een hond.'

‘Ik niet,’ antwoordde Kalle. ‘Ik wil een vader. Want die heb ik nog niet.’

‘Een hond is veel makkelijker,’ vond zijn moeder. ‘Die hoef je alleen maar een paar keer per dag uit te laten, verder niks.’

Ze gaf hem het lijstje terug.

Kalle ging aan de grote tafel zitten. Hij pakte zijn rode gelpen en veranderde *auto* in *hond* en *rode Ferrari* met *schuifdak* in *bruine*

labrador. Hij tekende drie vaders die hem wel leuk leken om te hebben: een dikke roze, een dunne roze en een grote donkerbruine. De dikke roze leek een beetje op opa. De dunne roze leek op meester Winfried. En de grote donkere leek op een voetballer van Ajax, die Eyoung Enoh heette. Of was het Serero?

Met zijn paarse gelpen zette hij een grote 1 onder de tekening van de donkere vader. Die wilde hij het liefst. De dunne vader die op meester Winfried leek kwam op de tweede plaats en de dikke roze werd nummer drie.

Toen hij naar bed ging, legde hij het lijstje op het tafeltje naast zijn bed. Dan zou zijn moeder het zien als ze hem een nachtzoen kwam geven, voor ze zelf ging slapen.

Nog drie dagen en dan was hij jarig. Dat was al heel snel. Drie dagen was vast niet lang genoeg om een vader te vinden. En zeker niet die van hemzelf. Het was maar goed dat hij die rode Ferrari had doorgestreept. Vaders met rode Ferrari's waren erg zeldzaam. Veel zeldzamer dan vaders met honden. Maar zijn eigen vader was natuurlijk het zeldzaamst. Want daar was er maar een van op de hele wereld.

Drie dagen later kreeg Kalle een hond. Boris noemde hij hem. Zijn moeder was een echte labrador. Zo'n mooie, gladde, lichtbruine. Boris was veel donkerder bruin en hij had ruige krullen. Hij was geen echte labrador, want niemand wist wie zijn vader was.

'Ben ik dan ook niet echt?' vroeg Kalle die avond voor het slapengaan.

'Natuurlijk wel,' antwoordde zijn moeder. 'Jij bent toch geen hond. Boris' moeder is een rashond, maar zijn vader niet.'

Daarom is Boris geen echte labrador.’

‘Wat was zijn vader dan voor hond?’

‘Geen idee. Een donkerbruine met krullen, denk ik.’

‘Een golden retriever?’

‘Die zijn toch blond?’

‘Wat voor een dan?’

‘Ik weet het echt niet. Ik denk gewoon een vuilnisbak.’

Boris was pas acht weken oud toen Kalle hem kreeg. Hij lag in een doos met een dekentje erin. Toen Kalle hem uit de doos tilde en op schoot nam, deed hij meteen een plas op zijn pyjamabroek. Kalle speelde de hele dag met Boris. Hij liet hem plassen op het gras en poepen tussen de viooltjes. Hij gaf hem hondenvoer uit blik dat vreemd rook. Hij probeerde hem te leren opzitten en pootjes geven, maar dat lukte niet. Boris viel elke keer om. Misschien was hij daar nog te klein voor.

’s Middags kwamen opa en oma taart eten en cadeautjes brengen. Een boek om zelf te lezen, met veel te grote letters. En een politieauto met sirene, waar Kalles moeder meteen hoofdpijnrimpels van in haar voorhoofd kreeg. Kalle legde het boek op de tafel en liet de sirenes drie keer loeien. Hij gaf opa en oma een snelle dankjewel-kus. Toen ging hij weer met Boris spelen.

Boris mocht in een doos naast Kalles bed slapen.

‘Als hij wat groter is, zullen we een mand voor hem kopen,’ zei zijn moeder. ‘Dan kan hij ’s nachts in de kamer blijven.’

Kalle zei dat dat niet hoefde. Een doos was veel gezelliger.

Pas toen hij die avond in bed lag dacht Kalle eraan dat hij eigenlijk een vader met een hond had gevraagd en geen hond zonder vader. Maar voor hij had kunnen voelen hoe erg hij dat vond, was hij in slaap gevallen.

Hij droomde dat zijn vader een vuilnisbak was. Een grote,

bruine, met wielen aan de achterkant. Kalle wilde het deksel optillen, maar hij kon er niet bij, zo groot was de vuilnisbak. Er kwamen een heleboel mensen langs, maar niemand wilde hem helpen. 'Waarom zou je erin kijken,' zeiden ze. 'Er zit alleen maar rommel in. Vieze, oude rommel, anders niks.'

Kalle bleef het proberen. Hij ging op zijn tenen staan en sprong in de hoogte. Wat grote mensen oude rommel noemden, was vaak helemaal niet oud. En zeker geen rommel. Maar het lukte hem niet het deksel op te tillen.

Midden in de nacht werd hij wakker. Hij voelde iets bij zijn oor. Iets warm en iets nat. De tong van Boris.

'Niet doen,' fluisterde Kalle. 'Dat kietelt.'

Hij knipte zijn nachtlampje aan en wreef zijn ogen uit. Op het nachtkastje lag zijn verlanglijstje. Nog steeds. Maar zijn verjaardag was voorbij en het zou een jaar duren voor hij weer jarig was. Hij keek naar de grote, donkerbruine vader die hij zo graag had willen hebben. Misschien kon hij het lijstje bewaren tot volgend jaar.

'Kijk,' fluisterde hij in Boris' zachte oor. 'Dit is mijn vader. Hij weet het alleen nog niet. Hij is groot en bruin, net als de jouwe. Maar hij is geen vuilnisbak.'

Hij deed het licht uit, kroop onder de dekens en viel weer in slaap, met Boris aan zijn voeten.

